
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

KALAMA tri ân bạn phmkhoi2002 ghi bài.

Kinh Pháp Cú số 329

[03/09/2021 - 08:56 - phmkhoi2002]

Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật, Uyên Minh đánh lễ các đại đức tăng cùng toàn thể quý vị. Xin kính chào quý vị đại chúng. Sáng nay thứ 3 là buổi giảng do Uyên Minh chịu trách nhiệm. Kính thưa quý vị, chỉ nhìn vào mặt giấy thì 3 bài kệ pháp cú mà chúng ta vừa được nghe thì không có bài kệ nào tối nghĩa cả, đại ý thì chúng ta thấy rồi. Theo lời Đức Phật dạy trong đây thì chẳng thà sống một mình sẽ tốt hơn là sống với người mà không giúp cho mình tăng tiến đạo nghiệp giải thoát. Đó là đại ý của cả 3 bài kệ trên mặt nổi văn tự chữ nghĩa.

[31/08/2021 - 06:21 - phmkhoi2002]

13:04

Những câu đó là những câu căn bản ở trong Phật gia, có lẽ không bà con nào không biết. Nhưng điều quan trọng ở đây là chữ Ê-cô-chá-rê có nghĩa là sống một mình, ở đây cần được hiểu thế nào mới đúng với ý nghĩa của Phật, và cần được hiểu như thế nào mới thực sự có lợi ích cho đời tu của chúng ta. Ở đây chúng tôi bắt đầu buổi giảng sáng nay trong một thời lượng tương đối giới hạn, chúng tôi xin được nhắc lại khái niệm độc hành trong Phật giáo mà chúng tôi tìm thấy. Có lẽ quý vị nhớ đến một câu chuyện nổi tiếng, nổi tiếng là vì có rất nhiều vị pháp sư đã nhắc đi và nhắc lại không biết bao lần đến ý niệm độc hành, ý niệm sống một mình, Uyên Minh cũng thường rất tâm đắc với giai thoại đó. Ngày xưa khi Đức Bồ Tát Thích Ca Mâu Ni còn thuở sinh tử luân hồi thì có lần ngài là một ông vua, trong một buổi trưa trong vườn hoa viên đang ngồi nghỉ trưa với các cô cung tần thì ngài nhìn thấy hai cô. Một cô đeo hai vòng xuyên ngọc, cô kia chỉ đeo một vòng xuyên thô. Chúng ta biết là nếu đeo một vòng xuyên thì vòng xuyên đó cứ chạy lên chạy xuống chạy tới chạy lui chứ không có gây tiếng động gì. Còn cô cung tần thứ hai kia, đeo trên tay cùng lúc 2 vòng xuyên ngọc, khi nó đụng nhau thì nó khua, nó cứ khua leng keng leng keng. Người thường khi nghe như vậy thì không nghĩ gì hết, nhưng vua Bồ Tát khi nghe như vậy ngài suy nghĩ:

"Hai cô đang đeo hai trang sức khác nhau, một cô đeo 1 vòng ngọc, cô kia đeo hai vòng. Khi đeo một vòng thì nó không có tiếng khua nên không ồn, còn hai vòng trở lên thì um sùm. Đời sống cũng như vậy, nếu ta sống mà xung quanh có hoàng hậu, thứ hậu, cung phi, thì đời sống của ta ồn ào biết bao giờ mới được yên. Nếu ta như chiếc vòng ngọc kia, ta lẻ loi thì chắc chắn ta sẽ được an lạc".

Khi vua nghĩ như vậy rồi thì ngài nhường ngôi cho người khác và quyết định vào rừng sâu để tu hành (kết thúc ở phút 16:00)

(tiếp tục phút 16:00)

Câu chuyện này mới thoát nghe qua, chúng ta có lẽ bị ám ảnh rằng câu chuyện này có hơi hướng cổ tích nhiều hơn vấn đề tu học. Đã vậy, duyên sự của ba bài kệ này mang đậm màu sắc tôn giáo chuyên môn. Bởi vì trong thời buổi khoa học kỹ thuật kỹ thuật của thế giới hôm nay, chúng ta nghe

kể về chuyện một vị tu sĩ sống ở trong rừng với một con voi, mà con voi đó mỗi ngày đều tìm mọi cách để gần gũi tiếp xúc. Đã vậy, con voi ấy còn hầu hạ cho vị tu sĩ đó nữa, thì cho dù vị tu sĩ đó là một đại ân sĩ, một bậc chí tôn vô thượng như đức Phật của mình đi nữa thì câu chuyện này xem ra cũng khó tin, khó chấp nhận được. Tuy nhiên, đó vẫn chỉ là vấn đề nhỏ, không phải vấn đề lớn được nhắc ở đây. Ở đây chúng tôi muốn điểm qua một chút xiu duyên sự của bài kệ này thôi, sở dĩ khi đức thế tôn Ngài thuyết giảng, Ngài giảng về duyên sự của bài kệ này, Ngài bắt đầu từ cuộc gây gổ và xích mích giữa hai nhóm ti kheo ở trong chùa. Tương truyền rằng ở trong chùa thì có đông đảo chư tăng lăm, có đến hàng trăm vị, trong đó có 2 vị lãnh đạo chư tăng. Một vị là luật sư, một vị là pháp sư. Luật sư thì lúc nào cũng cẩn cẩn nghiêm khắc, không để sơ ý trong mọi sinh hoạt lớn nhỏ. Còn vị pháp sư thì vì hay tiếp xúc với đại chúng, một phần có lẽ vì bản tính cũng tương đối thoải mái, cho nên những điều sinh hoạt nhỏ nhặt thì vị này không để ý. Chẳng hạn như vị ti kheo đi vào trong restroom, restroom trong điều kiện ngày xưa chứ không phải restroom trong điều kiện thời này là sau khi dùng ta chỉ cần nhấn nút cho nước chảy là xong. Ngày xưa không như vậy, ngày xưa người ta có cái lu để người ta đựng nước riêng. Người ta có cái gàu, cái gáo để người ta múc nước để dùng, chứ không đơn giản nhấn nước như mình bây giờ. Thì trong luật cấm, sau khi vị ti kheo dùng nước rồi thì phải úp cái gáo, cái ca múc nước xuống. Vì 2 lý do, một là không để cho ca nước nó đọng vì lãng quăng hay muỗi. Cái thứ hai là người vào sau sắp dùng cái lu nước đó, người ta thấy đọng nước sẽ thấy gớm, nếu cái gáo đó khô thì mình sẽ thấy dễ chịu hơn. Đàng này nếu mình sắp dùng mà mình thấy còn đọng lại một chút nước thì thấy rất khó chịu. Thấy rõ điều này cho nên đức Phật ở trong luật _____ (nghe không rõ) Ngài có cấm một điều: là vị ti kheo sau khi dùng gáo nước xong, thì nhớ úp ngược nó xuống, để tránh trường hợp nước bị đọng lại thì không nên. Thì vị pháp sư sau khi dùng xong phòng vệ sinh xong xuôi rồi, vị này bước ra thì vị này quên, vị này không úp gáo xuống mà để ngửa lên, còn đọng lại một chút nước. Thì xui một chỗ là vị thứ hai đi vào trong phòng vệ sinh này nhìn thấy là vị luật sư, thì khi vị luật sư nhìn thấy gáo nước mà để ngửa như vậy thì vị luật sư có chút hơi khó chịu. Sau đó, thay vì im lặng và kín đáo nói chuyện riêng với vị pháp sư, thì vị luật sư này mới nói với học trò của mình. Vị này nói rằng:

"Pháp sư, vị này sơ ý quá đi, có chuyện chút xiu mà ngài không có nhớ. Ngài là bậc chân tăng mà chuyện có chút xiu mà ngài không để ý, không biết đó là phạm luật".

Thì các đệ tử của vị luật sư này nghe vậy thì bắt đầu đi đồn, đồn đến tai học trò của vị pháp sư rằng: sư phụ của mấy người học thì giỏi, nhưng luật thì giữ không nổi. Thì mọi người tưởng tượng xem, chuyện này chỉ cần lời qua tiếng lại thôi là đã đủ xảy ra chuyện xích mích rồi, thì cứ như vậy mà gây. Chưa hết, chuyện chư tăng thì kéo qua các vị phật tử. Có các vị cũng có cảm tình với vị pháp sư, có vị cũng mến mộ vị luật sư. Rồi chia phe. Thì trò nào bênh thầy này, tôi nào thì chửi thầy kia. Tình trạng này kéo dài đến ngày hôm nay, sau 2500 năm thì Phật giáo đã có hàng triệu bản photocopy rồi. Thì ở đâu cũng vậy thôi, trong chùa có 2,3 vị danh tăng sẽ có 2,3 nhóm phật tử, mà 2,3 nhóm phật tử không gây nhau thì mới là chuyện lạ. Thì nếu có chùa Nam tông, Bắc tông, Khất sĩ, Cao đài, Hòa hảo mà có xảy ra chuyện này thì mọi người cũng thấy đây chỉ là photocopy của câu chuyện xảy ra từ xa xưa mà thôi. Lúc bây giờ Đức Thế Tôn đã lớn tuổi rồi, Ngài nghe được trong chùa _____ (không nghe rõ) có chuyện buồn như vậy thì Ngài đích thân đi đến để dàn xếp: (kết thúc ở 21:47)

(bắt đầu từ 21:47) "Thôi thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Anh em sống với nhau trong hòa ái thương thảo để sống mà tu. Sinh tử mới là đại sự, còn những chuyện khác không đáng kể đâu, hãy nể tình Như Lai mà bỏ qua đi".

Không ngờ lúc đó, trong chư tăng lại phát biểu một câu phạm thượng thế này: "Kính bạch Đức Thế Tôn, Ngài đã lớn tuổi rồi, chuyện riêng của chúng con thì Đức Thế Tôn hãy để yên cho chúng con giải quyết. Xin Đức Thế Tôn hãy an sự tuổi già bằng nếp sống độc cư của Đức Thế Tôn đi".

Các vị khi nghe thì có tưởng tượng được không, Đức Thế Tôn là bậc Cha của ba cõi trời và người, khi nghe học trò mình phán một câu xanh dờn như vậy, chuyện này có thật như vậy đó, đau lòng không. Thì Ngài lặng lẽ bỏ vào rừng, và Ngài không cho một vị nào đi theo cả, kể cả Ngài Anan. Thì khi Ngài vào rừng, Ngài gặp một con voi, chuyện của con voi này nó dài nên tôi không muốn kể vì 2 lý do: thời lượng của ta không có, và nó mang hơi hướng tôn giáo nên khó tin. Con voi mà

hầu hạ Ngài trong rừng sau sự cố dàn xếp bất thành với chư tăng ở chùa _____ (nghe không rõ), thì con voi đó là một trong mười Đức Phật trong tương lai về sau. Thì sau khi trong kinh nói rằng khi Đức Phật Thích Ca viên tịch rồi, trải qua một thời gian dài đến Đức Phật Di Lặc, khi Đức Phật Di Lặc viên tịch rồi thì lần lượt sẽ có rất nhiều chư Phật khác ra đời để độ chúng sinh. Thì trong số 10 vị Phật tiếp nối sứ mạng độ chúng sinh của Đức Phật Di Lặc, có một vị chính là con voi này đây. Con voi mà khi nãy ta nghe nhắc đến ở trong phần duyên sự. Thì chữ _____ (nghe không rõ) ở trong kinh điển Phật giáo mà chúng tôi hiểu, thì nghĩa rất rộng.

[31/08/2021 - 10:40 - phmkhoi2002]

thời Đức Phật có một vị ti kheo từng có suy nghĩ rằng: Đức Thế Tôn và các Thánh tăng thường xuyên tán thán người sống một mình, thế thì để cho việc tu học của mình có hiệu quả hơn, được thành tựu hơn thì mình hãy sống một mình. Một mình là sao, là vị này đang sống với tăng thân thì tự tách riêng ra sống một mình. Y bát buổi sáng thường là một đoàn 50-70 ông sư đi, mình thì mình tách riêng ra để đi riêng một con đường làng. Trưa về, anh em tăng thân tụ họp nhau ở một góc đường nào đó ăn cơm chung với nhau thì ông không thèm ăn chung, ông ôm bình bát ngồi gốc cây ăn một mình. Rồi kinh hành ban đêm cũng đi một mình, ngồi thiền một mình, y bát một mình, sống một mình, không nói chuyện với ai hết, cái gì cũng một mình. Rồi mấy tăng ni khác mới hỏi: chúng tôi làm gì mà sư buồn, sao sư có vẻ tránh tụi tôi, anh em có gì nói với nhau chứ đừng làm vậy kì. Sư không giải thích làm chúng tôi cũng áy náy. Vị này mới giải thích: "anh em hiểu lầm tôi thôi chứ tôi đâu dám có ý gì với chư tăng đâu. Anh em cũng biết Đức Thế Tôn tán thán lối sống một mình, cho nên tôi quyết định sống một mình. Người ta tu thì đắc cái này cái kia, mình không đắc được thì cái nào mình làm được thì mình làm. Người ta tâm thanh tịnh, mình thì thanh tịnh không được cho nên mình ăn một mình, ở một mình, đi một mình, ngủ một mình".

Câu chuyện đó mới đến tai Đức Phật, Đức Phật mới nói thế này: "này vị ti kheo, không phải cứ đi một mình, ăn một mình, ở một mình mà gọi là sống độc cư theo lời dạy của Như Lai đâu. Bởi vì độc cư hay viễn ly có tới 4 hình thức, trường hợp 1: thân viễn ly, tâm không viễn ly. Trường hợp 2: tâm viễn ly, thân không viễn ly. trường hợp 3: thân tâm đều viễn ly. Trường hợp 4: thân tâm đều không viễn ly. Viễn là xa, ly là rời, tức là rời xa đại chúng, đám đông. Có người thân ở đám đông mà lòng thế tại cao nhân. Có người sống một mình thôi mà lòng ở phố xá chợ búa, um sùm một mình, dù một mình nhưng vẫn có cái um sùm của riêng mình. Có người sống ở rừng sâu núi thẳm một mình, nhưng tâm cũng là một cảnh giới rừng sâu núi thẳm rất riêng tư, an tĩnh. Hạng thứ 4 là hạng mà thấy ở 95% dân số thế giới là thân tâm đều không viễn ly, có nghĩa là mình tìm mọi cách để mình sáp vô, gắn liền với cộng đồng, hội đoàn mới chịu nổi, còn sống một mình chịu không nổi, mưa gió một mình cũng buồn, trời lạnh trời nóng một mình cũng buồn, đi chợ một mình cũng buồn, ăn một mình cũng buồn, làm biếng nấu cơm làm biếng rửa chén làm biếng giặt giũ. Đi đâu đó một mình buồn chịu không nổi, mà nội tâm luôn luôn hướng về đại chúng, trường hợp này gọi là thân tâm đều không viễn ly. (kết thúc ở 27:11).

(bắt đầu ở 27:11) Đức Phật đã dạy rằng việc ý nghĩa của việc sống độc cư, sống một mình không có nghĩa là hình thức thôi. Vấn đề là chúng ta dàn xếp được nội tâm của chúng ta. Vì nếu nói sống một mình nghĩa là chúng ta không góp mặt với ai, chỉ đơn giản như vậy thôi thì chúng ta cũng thấy rằng nếp sống đó đâu phải là nếp sống giải thoát, bởi trên đời này thiếu gì người có nếp sống một mình. Cách đây không lâu, Uyên Minh có đọc một bài về một bài báo: những nếp sống cô đơn nhất hành tinh. Uyên Minh mới thấy lạ, làm sao trên đời này có những nếp sống cô đơn mà được báo chí biết mà nhắc. Thì ra quý vị có biết trong thế giới ồn ào của chúng ta, ngay bây giờ, ngay lúc Uyên Minh đang nói chuyện với các vị đây thì ở một góc trời nào đó, vẫn có những người sống rất đơn độc, lẻ loi, đó là: lính kiểm lâm, lính gác hải đăng ở ngoài biển, đó là những người cả đời không gặp ai cả. Bài báo kể có một ông già suốt 40 năm trời đứng gác ngoài biển mà không gặp ai hết, chỉ gặp người tiếp tế lương thực, báo chí, thuốc men chớ ông mỗi tháng 1 lần mà thôi. Ông đã sống 40 năm trong một hoang đảo ở ngoài biển như vậy. Rồi có nhiều người lính kiểm lâm, sống để canh giữ một khu rừng nào đó, họ có thể sống mấy chục năm trời mà không vợ không con mà chỉ có một con chó Béc-rê mà thôi. Hôm nay chúng ta đi về những vùng Đông Âu, những vùng núi rừng Đông Âu, những vùng như Ba Lan, núi non có những bầy cừu, bầy bò thì cũng chỉ được chăn dắt bởi một, hai

người chẵn mà thôi, không có nhiều. Trong trường hợp đó, chữ 'độc hành' trong đạo Phật không có nghĩa đơn giản chỉ là độc hành lẻ loi trong hình thức. Độc hành ở đây mang một ý nghĩa rất quan trọng, chúng ta biết có một khái niệm phổ thông rất phổ biến, rất rất quan trọng mà Uyên Minh cũng đã nói rất nhiều lần, mà sáng nay Uyên Minh cũng muốn nhắc lại ý nghĩa đó, định nghĩa đó trong bài kệ này, nhằm để nhấn mạnh chữ Ê-cô-chá-rê (độc hành) nghĩa là sao. Chúng ta biết rằng dù là đời sống của một vị giáo hoàng, hay là đời sống của một vị tổng thống hay đời sống của anh homeless không nhà ở Hoa Kỳ, hay đời sống của một vị tu sĩ đi nữa, thì cho dù bất cứ là đời sống của ai thì nói một cách chuyên môn theo tinh thần A-mi-đàm theo tinh thần của Phật giáo Nam tông thì cho dù là đời sống của ai đi nữa thì cũng chỉ là sự tồn tại của 6 căn mà thôi. Trên đời này có nước mắt, nụ cười, niềm vui, đau khổ, bông hoa, gai góc, vị đắng và mật ngọt. Tất cả cái đó nó có từ đâu, nó có từ chỗ chúng ta xử lý như thế nào đó, dùng thế nào đó 6 căn của mình đối với 6 trần. Tại sao chúng ta buồn, tại sao chúng ta vui, tại sao chúng ta thương nhớ, tại sao chúng ta tiếc nuối, bởi vì chúng ta không dùng 6 căn đúng như chức năng cần thiết của nó. Chúng ta ở đây ai làm nội trợ thì biết rồi, con dao có thể dùng làm rất nhiều việc, chúng ta có thể thái rau, cắt bầu, cắt mướp, con dao có thể làm cho mình đứt tay, rọc một phong bì, mở một tờ bill, dùng để tự sát, giết người, cứu người, thì lục căn cũng như vậy: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý cũng vậy. Cuộc đời thì cũng có chỉ chừng đó thôi, lúc thì ta gọi là nước mắt, lúc thì ta gọi đó là chanh muối, cũng vị mặn đó mà do mình nghĩ khác thôi. Có lúc mình cần trời mát mà thấy trời không nắng không mưa, hiu hiu gió gió cho vừa nhớ thương, mình cần bầu trời như vậy thì thấy bầu trời nó đẹp. Có lúc mình thấy trời ui ui thì mình buồn, thì đó là thái độ cuộc đời của ta đối với 6 trần mà thôi. Trong bản chất đời sống của ta, ta vốn dĩ đã là những người cô đơn từ lúc lọt lòng mẹ rồi. Cô đơn là sao? Nghĩa là cho dù mẹ có cho chúng ta bú mớm, nuôi dưỡng chúng ta, lớn lên chúng ta có chồng có con cái nhưng niềm cô đơn căn bản của chúng ta đó là không ai hiểu chúng ta bằng chính ta cả. Và thế là để giải quyết nhu cầu cô đơn đó, mỗi người tìm đến cho mình một cảnh giới khác nhau. Chính vì sự tìm đến đó, chữ tìm đến phải được gạch dưới bằng mực đỏ, ta gọi bằng một thuật ngữ chuyên môn là: E-cô-cha-rê. Có người họ đến với hội họa, có người họ đến với những 'cuộc vui tráng tác, trận cười thâm đêm'. Rồi có người họ chạy trốn sự cô đơn bằng cách họ đi câu cá, đánh golf, đàn đúm bạn bè đi đánh bài, hoặc đi du lịch chỗ này chỗ kia..v.v... Mà chúng ta khổ, chúng ta buồn, chúng ta tiếc nuối, khổ lụy, bởi vì chúng ta luôn luôn đem lục căn của mình đem bán cho lục trần một cách rẻ tiền, đó là một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Cuộc hôn nhân ở đây chúng tôi muốn nói đến ở nghĩa rộng, là sự lấp rấp. E-cô-cha-rê ở đây mở ra cho chúng ta một ý nghĩa khác, một ý nghĩa bè bạn. Chữ bè bạn trong đạo Phật có nghĩa rộng lắm, nó có nghĩa là người đi bên cạnh mình cũng được gọi là bạn, một người nào đó, một con chó bec-rê ở trên thảo nguyên mênh mông của một người chăn bò cũng là bạn, hoặc một niềm vui, một trò tiêu khiển, giải trí nào đó cũng có thể là bạn của mình, tùy theo khuynh hướng tâm lý, tùy theo trình độ văn hóa, tùy theo trình độ tư tưởng, tùy theo tâm cảnh tam giới của mỗi người mà chúng ta có cách chọn bạn khác nhau. Chữ 'bạn' ở trong đạo Phật có nhiều nghĩa lắm: một con người cũng có thể là bạn của mình, một cảnh giới nội tâm nào đó cũng có thể là bạn của mình. (kết thúc ở 35:40)

[14/06/2023 - 08:29 - caoxuankien]

Chẳng hạn trong tiếng Pali có chữ tanhādutiyamha, có nghĩa là người nào làm bạn với ái dục thì người đó mãi mãi trong vòng sinh tử. Làm bạn với ái dục là sao? Là trong đời sống của mình, mình không thể nào thiếu được, vắng được một nhu cầu nào đó của mình. Mình nghiện ngập, thèm khát một điều gì đó, giờ mình thiếu nó mình sống không nổi, mình không an lạc được, không mỉm cười được. Mình vắng nó là mình phải đi kiếm nó. Như vậy là lúc đi lo nó đã trở thành người bạn của mình rồi. Và nói như vậy thì có nghĩa rằng là cái gì đó mà nó chia xẻ được với mình, ngh buồn những vui thì tất cả ngh cái đó được gọi là bạn. Đó là định nghĩa về chữa bạn.

Rồi cái định nghĩa thứ hai là cái chữ "Độc hành". Độc hành là không có bạn. Đường mình đi một mình. Trong bài kệ này Đức Phật dạy rằng nếu như mà không người tốt để mà chơi thì hãy đi một mình. Đó là nói trên mặt nổi. Còn nói mặt xa, sâu hơn nữa là nếu không có được một trò giải trí tốt thì thà đừng có trò giải trí nào (tức là đừng có trò giải trí tội lỗi). Xa hơn nữa, nếu không có thể sống

đời sống trong thiện pháp thì cũng đừng tìm đến đời sống ác pháp. Nếu không có được bạn lành thì thà sống một mình. Chúng ta cũng nhớ hai câu thơ:

Như vua bỏ nước vong suy,

Như voi rừng thẳm thà đi một mình.

Tức là ăn những món mà nó không làm mình an lạc thì tránh đừng có ăn.

Nếu chơi một người mà nó không làm mình an lạc thì tránh đừng có chơi.

Người Việt mình có câu:

Thà là ăn đĩa muồn rang

Hơn bạc hơn vàng vừa khóc vừa ăn.

Nhiều khi mình ham giàu mình theo làm dâu nhà quyền quý mà vào trong đó người ta coi rẻ mình hay là ham vợ giàu mà làm rể nhà trâm anh thế phiệt mà vô trong đó người ta coi rẻ mình thì như vậy là mình bán rẻ cái cuộc đời của mình chứ không phải là một cuộc hôn nhân. Eko care ở đây có nghĩa là

Những món ăn mà nó không làm mình an lạc thì đừng ăn.

Những thức uống ăn mà nó không làm mình an lạc thì đừng có uống.

Những trò tiêu khiển nào mà nó không làm mình an lạc thì đừng có dùng nó.

Những bạn nào mà nó không làm mình an lạc tiến bộ thì mình phải từ bỏ người bạn đó.

Trú xứ nào mà nó không làm mình an lạc thì mình phải từ bỏ trú xứ đó.

Trú xứ nào mà nó không làm mình tiến bộ thì mình phải từ bỏ trú xứ đó.

Tức là mọi thứ: người hay vật, hay nếp sống nào, tâm cảnh giới nào mà nó không có thể giúp ích cho mình được sự tiến bộ về đời sống tinh thần, không đem lại cho mình sự an lạc thì tất cả những thứ đó, những nhân những vật đó, phải được xem là những người bạn xấu và chúng ta cần thiết phải có một cuộc ra đi một mình, độc hành - eko care: nghĩa là sự từ chối những thứ không thật sự cần thiết cho đời sống hiện tại của mình, từ chối những thứ không thật sự cần thiết cho cuộc sanh tử của mình. Vì sao? Vì sanh tử là đại sự, luân hồi là một cuộc đi đường dài nghìn dặm. Mà đã là con đường nghìn dặm thì có cái gì đau khổ cho bằng mình phải cưu mang những gánh nặng không thật sự cần thiết? Có cái gì tan thương ngẫu lục cho bằng phải đi trên đoạn đường dài với những người mà mình không thích? Có cái gì đau khổ cho bằng đi trên con đường dài mà mình phải ăn phải uống những thứ mà mình không thích?

Cho nên chữ eko care ở đây không phải chỉ đơn giản là sống một mình như là một thái độ tị thế lánh đời, tiêu cực, bị quan bệnh hoạn, thiếu máu tật nguyên. Mà cái eko care ở đây nó có nghĩa rằng anh phải có một thái độ chọn lựa thông minh. Cái "độc hành" ở đây không chỉ ở hai bàn chân của mình trên con đường vạn lý. Mà cái eko care hay sự độc hành ở đây mang ý nghĩa là sự chọn lựa. Cho nên chúng tôi không ngần ngại dịch chữ eko care ở đây là "sự chọn lựa thông minh".

Sự chọn lựa thông minh đó chính là nội dung của ba bài kệ kinh Pháp Cú mà chúng tôi vừa giới thiệu. Đồng thời nó cũng là nội dung của bài kinh Khaggavisāṇa Sutta, kinh Tây Ngưu mà cho đến hôm nay đã được GS. Richard Salomon phiên âm từ dạng tiếng Kharoṣṭhī (một thứ cổ ngữ Ấn Độ) qua tự dạng Latin (abc) đồng thời GS cũng đã dịch sang tiếng Anh.

Xem thêm [The Gandharan scrolls](#)

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.XIN TRÁNH
IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM

toaikhanh.com